

HỒI 6 TÔN ỨNG HIỆP

Không phải tại tiết trời giá rét ngoài kia mà Đàm Vĩnh Hưng muốn uống rượu để sưởi ấm mình, nhưng tất cả nỗi niềm hối hận và tự trách mình đã được dồn cả vào những chén rượu, kiến y uống như thể mộ người điên.

Hà Dự rón rén bước vào. Vừa thấy gã, Vĩnh Hưng chới tay đứng lên trùng mắt gằn giọng nói:

- Đi, ta không muốn gặp huynh nữa.

Thốt ra câu này, Vĩnh Hưng mới sực nhớ mình đang ngồi trong gian thảo gia của họ Hà.

Hà Dự bồi rôi nói:

- Đàm công tử, tôi biết lỗi của mình.

Vĩnh Hưng lắc đầu:

- Hà huynh chẳng có lỗi gì hết. Có trách là trách Đàm Vĩnh Hưng này. Đây là nhà của Hà huynh, ta sẽ đi.

- Đàm công tử đi đâu trong tiết trời này?

- Không can hệ đến Hà huynh.

Vĩnh Hưng lấy nén bạc đặt lên bàn, nhìn Hà Dự, Vĩnh Hưng gằn giọng nói:

- Hà huynh đừng bao giờ chạm đến những con xúc xắc.

Hà Dự gật đầu:

- Hà Dự luôn ghi tâm lời huấn thị của Đàm huynh.

- Cuộc chia tay này, ta và huynh đã duyên phận bằng hữu tri âm. Đừng bao giờ nhắc đến Đàm Vĩnh Hưng này nữa.

Vĩnh Hưng thốt dứt câu đi thẳng ra cửa nhưng Tiểu Thanh bất ngờ xuất hiện chặn y lại - Đàm thúc thúc.

- Tiểu Thanh.

Mắt Tiểu Thanh rườm lệ. Nàng miễn cưỡng nói:

- Thúc thúc quyết định bỏ đi à?

Vĩnh Hưng gượng mỉm cười nói:

- Thúc thúc phải đi. Tiểu Thanh Ở lại không được cho phụ thân của Tiểu Thanh chạm đến những con xúc xắc.

Tiểu Thanh gật đầu:

- Nhưng thúc thúc không ở lại với thân phụ và Tiểu Thanh sao?

- Không.

- Thúc thúc giận phụ thân.

- Không, thúc thúc vì có chuyện phải đi thôi. Tiểu Thanh nhớ bảo trọng.

- Thúc thúc!

Vĩnh Hưng nhìn nàng mỉm cười nói:

- Thúc thúc phải đi nhưng chẳng có ai dám quấy rầy Tiểu Thanh và phụ thân đâu.

Nặng một nụ cười giả lả, Đàm Vĩnh Hưng bước thẳng ra ngoài bầu trời phủ đầy bông tuyết giá lạnh. Đầu đội tuyết, Vĩnh Hưng như thể chẳng cảm thấy cái lạnh đang xé da thịt mình. Y cứ rảo bước đi trong tiết trời rét mướt đó mà cảm thấy lòng dễ chịu hơn khi phải đối mặt với Hà Dự.

Vĩnh Hưng bước trước Vạn Hương tửu quán.

Gã tiểu nhị vội vã bước ra tiếp Vĩnh Hưng.

- Mời khách quan, mời khách quan.

Bước vào tửu quán, Vĩnh Hưng gọi luôn vò rượu năm cân. Gã quá chủ hời hả đem vò rượu năm cân. Y vừa bày chén thì Đàm Vĩnh Hưng khoát tay.

- Không cần.

Bưng cả vò rượu Vĩnh Hưng tu ừng ực. Vĩnh Hưng vừa đặt vò rượu xuống bàn thì bất thành linh một gã thiếu niên tuổi chỉ khoảng mười tám mười chín chạy vội vào. Y ngồi luôn xuống chiếc ghế đối diện với Vĩnh Hưng, thản nhiên chốc rượu vào chén.

Y vừa chốc đầy chén rượu thì hai gã đại hán cầm khoái đao lao vào. Hai gã đại hán càu mày chăm chăm nhìn về phía bàn Vĩnh Hưng và gã thiếu niên.

Gã thiếu niên bưng chén rượu.

- Tiểu đệ mời đại ca.

Nhìn gã, Vĩnh Hưng tức chốc vào rượu vào chén bưng lên, gật đầu nói:

- Được, mời đệ.

Hai gã đại hán bước đến bàn họ. Gã đại hán có khuôn mặt rỗ chằng rỗ chịt, với cái nốt ruồi to ngay trên lông mày trông như một gã hề, gằn giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi có phải là Tôn Ứng Hiệp không?

Nhấp một ngụm rượu gã nhăn mặt, đặt chén xuống bàn, nhìn gã đại hán khoát tay nói:

- Hê, nhị vị không thấy bọn thiếu gia đang uống rượu với lệnh đại ca hay sao chứ.

Phàm khi bồn thiếu gia đang uống rượu với đại ca thì rất ghét ai phá bình làm cho mất hứng. Hai người có muốn hỏi gã Tôn nào thì đi chỗ khác mà hỏi. Bồn thiếu gia không có thời gian rảnh để trả lời đâu.

Y giả lả cười với Vĩnh Hưng:

- Tiểu đệ mời đại ca. Đại ca đừng chú ý đến hai người này làm gì, cứ xem như họ chẳng có trên cõi đời này vậy.

Gã đại hán thứ hai quắc mắt, nạt lớn:

- Tiểu tử thúì, ngươi đích thị là Tôn Ứng Hiệp nên mới có phong ngôn càn rỡ như vậy Gã quay lại gã kia.

- Tùy long đại ca, bắt gã thôi.

Gã đại hán có nốt ruồi tên Tùy Long thộp Trảo vào gáy thiếu niên. Gã thiếu niên giẫy nảy:

- Bồn thiếu gia làm gì mà các người bắt chứ. Đại ca, bọn chúng bắt người càn rỡ, xin đại ca ra tay cứu tiểu đệ.

Tùy long hừ nhạt một tiếng gằn giọng nói:

- Ai dám nói bồn đại gia bắt người càn rỡ nào?

Y đề đầu gã thiếu niên xuống.

- Bồn đại gia không bắt người, nhưng sẽ chặt thủ cấp của người vậy.

Gã vừa nói vừa vung đao.

Gã thiếu niên hét hoảng thét lớn:

- Khoang, dừng tay.

Gã đại hán tên Tùy Long hạ ngọn khoái đao xuống. Gã thiếu niên gỡ tay gã ra, rồi lắc đầu qua giả lả nói:

- Tiểu đệ không biết, nhị vị đại ca sao lại nhận ra được Tôn tiểu đệ.

Tùy long nói:

- Tiểu tử thúì tưởng qua được mắt bồn đại gia dễ lắm ư?

Ứng Hiệp gãi đầu xồn xột cứ như trên đầu gã là một bầy chí đang cắn vậy. Gã vừa gãi đầu vừa nói:

- Cặp mắt tinh tường của đại ca làm sao tiểu đệ qua được, nhưng đại ca chỉ nhận ra tiểu đệ mà không nhận ra đại ca của tiểu đệ.

Gã đại hán thứ hai lạnh nhạt nói:

- Đừng nhiều lời, mau theo chúng ta về phủ chịu tội với Cửu đại nhân.

Ứng Hiệp nhăn nhó nói:

- Tiểu đệ đâu có đắc tội gì với Cửu đại nhân. Chẳng qua...

Tôn Ứng Hiệp chưa kịp nói hết câu thì có tiếng đằng hắng cất bên ngoài cửa. Một lão nhân dân người bệ vệ vận quân phục, với vòng đai bụng to quá khổ.

Tùy Long và Thùy Cương đồng loạt ôm quyền xá.

- Cử đại nhân quang lâm.

Ứng Hiệp cũng bắt chước hai gã đó.

- Tôn Ứng Hiệp bái kiến Cử đại nhân.

Bộ mặt ninh nhích của Cử đại nhân tưởng chừng như muốn chảy xệ xuống khi chạm mặt với Ứng Hiệp. Ứng Hiệp bung chén rượu đưa đến trước.

- Ứng Hiệp mời Cử đại nhân một chén rượu.

Hất mạnh chén rượu trên tay Ứng Hiệp rơi xuống đất vỡ toang, Cử Nam Thiên nói:

- Bồn quan đâu cần chén rượu của tiểu tử.

Nam Thiên gằn giọng nói:

- Tiểu tử, ngươi giấu tử tử ngươi ở đâu?

Ứng Hiệp nhăn mặt nói:

- Ứng Hiệp nào có giấu tử tử. Chẳng qua tử tử tự bỏ trốn thôi.

- Bỏ trốn là sao chứ. Tử tử ngươi bỏ trốn thì bồn quan sẽ gia hình ngươi.

Cử Nam Thiên khoát tay một cái. Ngay lập tức Tùy Long và Thùy Cương xông đến xốc hai bên nách Tôn Ứng Hiệp.

Ứng Hiệp giãy nảy thét tướng lên:

- Ứng Hiệp không muốn chết, không muốn chết.

Cử Nam Thiên hừ nhạt nói:

- Ngươi không muốn chết thì mau nói ra tử tử ngươi đang ở đâu.

- Thả Ứng Hiệp xuống đi, Ứng Hiệp sẽ nói.

Thở hắt ra một tiếng Cử Nam Thiên mới nói:

- Thả hẳn ra.

Vừa được Tùy Long và Thùy Cương buông ra, Ứng Hiệp đã vờn vai như thể rất mỏi mệt. Y buông một tiếng thở dài, nheo mày nói:

- Đã đến nước này Ứng Hiệp chẳng dám giấu Cử đại nhân làm gì nữa.

Nam Thiên gằn giọng lạnh lùng nói:

- Tiểu tử giấu bồn quan điều gì. Mau nói nhanh lên.

Ứng Hiệp lắc đầu.

- Tỷ tỷ của Ứng Hiệp biết thế nào Cửu đại nhân cũng đến tận nhà để bắt người về làm hầu thiếp.

Cửu Nam Thiên nạt ngang:

- Làm hầu thiếp cho bốn quan nhục lắm sao?

- Ầy dà, biết bao nhiêu thiếu nữ Ở đất Hàm Đan này đều mơ tưởng được Cửu đại nhân để mắt đến.

- Đúng.

Y giả lả cười, vừa cười vừa nói:

- Ứng Hiệp nói ra thì phải đúng rồi, không thể nào sai được.

- Vậy sao tỷ tỷ của ngươi lại trốn bốn quan.

Ứng Hiệp lại gãi đầu cứ như đã trở thành cố tật mà y phải hành động mỗi khi trả lời Cửu đại nhân Y vừa gãi đầu vừa nói:

- Tỷ tỷ đi trốn có dặn lại...

- Tỷ tỷ ngươi muốn nói gì với bốn quan?

Ứng Hiệp đưa đến trước Cửu Nam Thiên ngón tay út và bặm môi, lắc đầu.

Đôi chân mày chổi xể của Cửu Nam Thiên chau lại.

- Tiểu tử muốn nói với bốn quan cái gì?

Ứng Hiệp cười khẩy rồi nói:

- Cửu đại nhân không biết, làm sao Ứng Hiệp biết?

Mặt Cửu Nam Thiên đanh hẳn lại, gã gằn giọng nói:

- Chắc ngươi muốn thương thức lời quyền của bốn quan.

Cửu Nam Thiên vừa nói vừa gõ mình, thân thể của y phát ra những tiếng kêu răng rắc nghe như tiếng củi mục bị bẻ ngang.

Ứng Hiệp bối rối nói:

- Tỷ tỷ nói với Ứng Hiệp, chỉ cần đưa ám hiệu như thế thì đại nhân sẽ hiểu ngay.

Không ngờ đại nhân lại không hiểu gì cả. Thế thì tiểu nhân bị chết oan sao.

Mặt Cửu Nam Thiên dịu lại, lão lẩm bẩm nói:

- Ám hiệu? Thế ngươi biết đó là ám hiệu gì của tỷ tỷ ngươi không?

- Bình thời, tỷ tỷ của tiểu nhân là người rất bí ẩn. Tỷ tỷ thường hay đổ tiểu nhân, nhưng muốn giải những câu đố của tỷ tỷ không phải là dễ.

Ứng Hiệp gãi đầu:

- Đại nhân biết rồi mà, tỷ tỷ là nữ nhân thông minh nhất Hàm Đan.

Cửu Nam Thiên hừ nhạt, gằn giọng cướp lời Ứng Hiệp:

- Tiểu tử không cần nói nhiều, cứ cho bọn quan biết, tỷ tỷ của ngươi muốn nói gì với ám hiệu đó.

- Ứng Hiệp cần phải suy nghĩ mới được. Cửu đại nhân hỏi như thế này dù Tôn Ứng Hiệp có là thiên hạ đệ nhất thông minh nam tử cũng không thể suy nghĩ ra.

Cửu Nam Thiên mím môi nhìn Ứng Hiệp rồi nói:

- Được, bọn quan cho ngươi một canh giờ để suy ra ám hiệu đó.

- Một canh giờ, cũng được, nhưng tiểu nhân có cô tật.

- Ngươi có cô tật gì?

- Không giấu gì Cửu đại nhân. Phàm những lúc tiểu nhân suy nghĩ thì hay bị đói bụng. Đói bụng thì phải ăn, ăn mới suy nghĩ được. Nếu đại nhân muốn tiểu nhân suy nghĩ ra ám hiệu của tỷ tỷ thì phải cho tiểu nhân ăn thôi.

- Ngươi không muốn làm ma đói chứ gì. Được, bọn quan cho ngươi ăn. Sáu đó nếu ngươi không nói cho bọn quan biết tỷ tỷ ngươi đang ở đâu thì sẽ biến thành ma bớ lời quyền của bọn quan.

- Ứng Hiệp chẳng bao giờ muốn biến thành ma cả.

- Vậy thì ngươi phải chịu theo ý của bọn quan.

- Ứng Hiệp ráng suy nghĩ mà.

Ý nói xong thân nhiên quay lại bản Vĩnh Hưng, gọi quán chủ đem tất cả thức ăn trong quán bày ra bàn. Ứng Hiệp nhìn Vĩnh Hưng nhỏ giọng nói:

- Đại ca có đói bụng không?

Vĩnh Hưng lắc đầu buông một câu cụt lủn:

- Không. Có đói ta cũng không ăn. Bởi vì ta ăn ta sẽ mắc nợ ngươi. Ta không muốn dây dưa vào những chuyện thị phi của người đời.

- Tiểu đệ có thịnh ý mời đại ca đó mà.

- Ta biết ngươi chẳng bao giờ mới không ai cả.

- Đại ca không dám ăn vì mắc nợ tiểu đệ ư?

- Ngươi cứ ăn.

- Đại ca không ăn thì thôi, tiểu đệ ăn một mình.

Ứng Hiệp nói xong thân nhiên xé chiếc đùi gà nhai ngon lành. Thấy Ứng Hiệp ăn mà Vĩnh Hưng phải nghĩ thầm:

- Hẳn tên tiểu tử này đói dữ lắm.

Chỉ loáng một cái, Ứng Hiệp ăn hết nửa con gà, gã quệt mép lớn tiếng nói:

- Đại ca nói gì?

Vĩnh Hưng cau mày.

- Ta không nói gì với ngươi cả.

Ứng Hiệp nhường mày cười phả lên. Tiếng cười của y vọng đến tai Cửu Nam Thiên và Tuy Long, Thùy Cương. Ba người này phải dời mắt nhìn Ứng Hiệp.

Không quay lưng lại, Ứng Hiệp biết ba người kia đang nhìn mình. Y càng cười to hơn. Y vừa cười vừa nói:

- Đại ca dám nói chứ tiểu đệ chẳng dám thốt ra những lời bất nhã đối với kẻ bề trên đâu. Mặt Vĩnh Hưng cau lại, chàng nghiêm giọng nói:

- Ngươi định kéo ta vào trò gì vậy?

Ứng Hiệp càng cười lớn hơn, y vừa cười vừa nói:

- Tiểu đệ đâu có dám, đâu có dám nói như đại ca. Phong thái của đại ca mới đáng để cho tở tở lưu tâm đến.

Y cầm nửa con gà còn lại giơ lên cao.

- Đại ca nói thế nào nhỉ. Đại ca sẽ xé Cửu đại nhân như tiểu đệ xé con gà này nếu dám bắt tở tở à. E rằng đại ca chỉ nói mà không làm được.

Y đứng lên nhìn Vĩnh Hưng:

- Sao đại ca dám nói Cửu đại nhân là con heo hàm núc na núc ních ư? Đại ca không sợ Cửu đại nhân ư? Đại ca muốn thương lắm thôi lời quyền danh bất hư truyền của Cửu đại nhân ư?

Ứng Hiệp lấy hơi, nói luôn chẳng để cho Vĩnh Hưng mở miệng ngăn hẳn lại:

- Đại Ca nói ám hiệu của tở tở là như vậy, có lẽ đại ca nói đúng.

Ứng Hiệp nói dứt câu cầm luôn nửa con gà bước qua bàn Cửu Nam Thiên. Y đặt con gà lên bàn Nam Thiên khiến cho gã tri phủ họ Cửu phải cau mày.

Ứng Hiệp vờ như không thấy bộ mặt cau có của Cửu Nam Thiên, từ tốn nói:

- Bây giờ Ứng Hiệp đã hiểu ám hiệu của tở tở để lại rồi. Vì sao mà tở tở nói với Ứng Hiệp, nếu gặp chuyện gì bất trắc thì cứ chạy đến Vạn Hương tửu lâu. Thì ra Ở đó đã có đại ca của Ứng Hiệp ngồi chờ sẵn.

Cửu Nam Thiên gằn giọng:

- Gã súc sinh đó là đại ca của ngươi à?

- Thì y là ý trung nhân của Tống Bội Linh tở tở thì phải là đại ca của Ứng Hiệp rồi.

Ứng Hiệp xoa tay nói:

- Âm hiệu của tử tử để lại là có ý nói với đại nhân. Chỉ một búng tay của đại ca thôi, Cửu đại nhân sẽ giống như một con heo hầm.

Ứng Hiệp vừa thốt dứt câu, Cửu Nam Thiên đập tay xuống bàn.

"Rằm." Gã gằn giọng nói:

- Tên súc sinh đó muốn chết không toàn mạng. Cửu Nam Thiên trừng mắt nhìn Tù Long, Thùy Cương.

- Kéo đầu gã súc sinh đó qua đây để bản quan hỏi tội.

Tù Long và Thùy Cương đứng lên ôm quyền.

- Tuân lệnh đại nhân.

Hai gã xăm xăm bước qua bàn Vĩnh Hưng. Tù Long chưa kịp nói thì Vĩnh Hưng đã lên tiếng:

- Tại hạ không muốn chen vào chuyện thị phi của các người, đừng làm phiền đến ta.

Tù Long gằn giọng nói:

- Người dám bỡn cợt đại nhân còn lớn giọng thế ư?

Gã vừa nói dứt lời, toan thộp nách Vĩnh Hưng, nhưng chưa kịp hành động thì ngọn thiết phiến đã thoát ra với những quái chiêu kỳ dị, nhanh và chính xác đến không tưởng. Chỉ trong chớp mắt, cả Tù Long lẫn Thùy Cương bị luồng mìn phát phiến đánh thẳng vào song thủ mà tuyệt nhiên chẳng có ứng gì, tránh né hay gạt đỡ.

"Bốp bốp..." Khi cả hai kịp lùi lại thì song thủ tưởng chừng như chẳng thể nào cử động được bởi cảm giác rất bồng và buốt nhói.

Cửu Nam Thiên bật đứng lên, y nhìn Vĩnh Hưng:

- Tên kia to gan, dám đánh nha sai của mệnh quan triều đình, đáng chết thật.

Cửu Nam Thiên vừa nói vừa hùng hổ bước thẳng qua bàn Vĩnh Hưng.

Y ngẩng mặt nhìn Cửu Nam Thiên:

- Rượu của tại hạ chưa bắt đại nhân trả lại, thế mà đại nhân còn muốn sinh chuyện.

- Người là ai mà dám to gan đánh nha sai của bản quan chứ.

- Đàm Vĩnh Hưng.

Cửu Nam Thiên tròn mắt nhìn Vĩnh Hưng.

- Người là Đàm Vĩnh Hưng, ngoại hiệu Lãnh Diện Tu La.

- Đại nhân là người của võ lâm.

- Người cùng một bè với Đoàn Hồn Tử Kiếm Giang Hùng.

Mặt Vĩnh Hưng cau lại:

- Cùng bè thì đã sao nào.

Vốn lúc này Vĩnh Hưng đang có nỗi muộn phiền vì bị tôn sư chối bỏ nên mới buông ra những lời bất nhã, nhưng không ngờ lời nói của Vĩnh Hưng lại khiến cho Cửu Nam Thiên biến sắc.

Cửu Nam Thiên thối về sau hai bộ nhìn Vĩnh Hưng nói:

- Ngươi hỏi không kịp đâu.

Cửu Nam Thiên thốt dứt câu lao nhanh ra cửa. Thấy Cửu Nam Thiên bỏ đi, Tuyền Long và Thùy Cương cũng hỏi hã theo bước như thể gặp ma giữa ban ngày.

Thấy Cửu đại nhân và hai tên nha sai bỏ đi, Tông Ứng Hiệp mới thở phào một tiếng. Vừa gượng cười vừa bước đến bàn Vĩnh Hưng, Ứng Hiệp ôm quyền xá nói:

- Ứng Hiệp vô cùng cảm kích đại ân của đại ca. Sau này có cơ hội sẽ báo đáp. Cáo từ.

Ứng Hiệp vừa quay lưng toan bỏ đi thì Vĩnh Hưng gọi lại:

- Tôn đệ xong chuyện rồi bỏ đi ư?

Ứng Hiệp bối rối, miễn cưỡng ngồi xuống ghế, y giả lả cười nói:

- Đại ca có điều chi muốn chỉ huấn tiểu đệ à.

- Ngươi đã nói gì để Cửu Nam Thiên và hai gã nha sai lôi ta vào cuộc.

- Hầy, tiểu đệ đâu có nói gì đâu.

- Ta không giết ngươi nhưng có thể cắt lưỡi ngươi được đó.

- Ở, tiểu đệ chỉ nói, đại ca là kẻ phong lưu, xứng là một mỹ nam tử nên tử tử thích đại ca mà không thích Cửu đại nhân.

- Tử tử của ngươi thích ta à?

Vĩnh Hưng mỉm cười.

Ứng Hiệp lúng túng, mím môi ngậm miệng. Y âm ừ trong cuống họng một lúc rồi nói:

- Phong thái của đại ca như thế này thì nữ nhân nào mà không thích chứ. Nếu tiểu đệ là nữ nhân thì hẳn cũng sẽ say lòng với đại ca.

- Thế ư? Ta muốn gặp tử tử của ngươi.

Ứng Hiệp khoát tay:

- Không được đâu, không được đâu.

- Sao lại không được?

- Ô, thà đại ca không gặp tử tử, còn nếu đại ca mà gặp tử tử sẽ thất vọng lắm.

- Tại sao ta thất vọng?

- Ô, Bởi tử tử của đệ xấu ơi là xấu. CÓ lẽ nữ nhân xấu nhất trên đời này là tử tử đó.

- Vậy sao.

Ứng Hiệp cười:

- Đại ca tin tiểu đệ đi.

- Ta tin. Tử tử của ngươi đã đắc tội với Cửu đại nhân khiến cho y phải thân chinh đi tìm ngay trong thời tiết đông lạnh lẽo này.

- Có đắc tội gì đâu. Gã xem tranh thấy người đẹp lại tưởng nhầm tử tử. Đại ca không biết chứ, gã Cửu đại nhân đó khi phát hiện nơi nào có mỹ nữ thì sẽ mò đến ngay.

- Cửu đại nhân đã mò đến nơi Ở của tử đệ ngươi.

- Ô, cửu đại nhân đâu Cỏ đến.

Ứng Hiệp miễn cưỡng đứng lên.

- Tiểu đệ có chuyện, đành phải thất lễ với đại ca vậy.

- Uống với ta một chén rượu rồi về cũng không muộn mà.

- Dạ được.

Ứng Hiệp bung chén rượu dốc vào miệng. Gã ho sặc sụa một lúc mới kềm lại. Y miễn cưỡng nói:

- Có dịp tiểu đệ sẽ mời đại ca đến nhà chơi.

Y bất giác nhìn lại bàn thức ăn còn rất nhiều, y giả lả cười nói:

- Đại ca, thức ăn trên bàn là của tiểu đệ chứ.

- Cửu đại nhân mua cho ngươi thì ngươi cứ lấy. Không phải của ta, ta không ăn.

- Đại ca tốt quá.

Ứng Hiệp thản nhiên gói tất cả số thức ăn trên bàn, cho vào túi rồi cười với Vĩnh Hưng:

- Tiểu đệ bắt kính quá, nhưng phần ai thì người ấy hưởng, hần đại ca không trách.

- Ta không trách.

Ứng Hiệp xá Vĩnh Hưng lần nữa rồi mới vội vã bước nhanh ra cửa Vạn Hương tửu lâu Vĩnh Hưng đặt một nén bạc lên mặt bàn, rồi âm thầm theo chân Ứng Hiệp.

Ứng Hiệp hoàn toàn không biết Vĩnh Hưng theo chân mình. Y rời trần Hàn Đan tiến thẳng về hướng đông. Khi đến một con đường nhỏ vào rừng mới dừng bước, quay lại nhìn. Như thể đoán chắc không còn ai theo dấu mới đi nhanh vào ngõ đó, đến một gian thảo xá cát ven bờ suối.

Ứng Hiệp đẩy cửa bước vào.

- Tỷ tỷ, tiêu đệ về đây.

Bội Linh đang ngồi, bật đứng lên, mò mắt hai tay, lần bước về phía cửa, mắt vẫn mở thao thao.

- Tôn đệ ư, đệ quay về nhà có lấy được thứ tỷ tỷ dặn không.

- Tất nhiên là lấy được rồi nhưng suýt tiêu mạng bởi gã tri phủ Cửu Nam Thiên.

Tổng Bội Linh lo lắng nói:

- Đã gặp Cửu đại nhân à?

- Hừ, lão tri phủ gian ác đó đã cho hai tên nha sai ôn dịch đón hờ đệ tại nhà. Nếu không nhanh trí, không biết đệ có còn gặp lại tỷ không. Nghĩ cũng lạ thật, Hàm Đan trần đầy rẫy những trang mỹ nữ thế mà lão tri phủ cứ nằng nặc đòi bằng được một người thông minh như tỷ.

Y nghiêng đầu nhìn Tổng Bội Linh.

- Ở hờ, nếu nhìn kỹ xem ra tỷ cũng rất đẹp. Chẳng thua gì Dương Quý Phi.

Đôi lưỡng quyền của Bội Linh đỏ ửng, thẹn thùng.

- Đệ đừng có trêu ghẹo tỷ nữa được không?

- Tỷ đẹp thì đệ nói đẹp chứ có trêu ghẹo gì đâu.

- Không nói nữa, mau đưa cho tỷ mảnh ngọc bội.

Ứng Hiệp nói:

- Có ngay, có ngay.

Ứng Hiệp vừa nói vừa lần tay xuống thắt lưng lấy chiếc túi gấm thêu hình nhật quang, bước đến trước mặt Tổng Bội Linh.

- Y nhỏ giọng nói:

- Tỷ có thể cho đệ xem qua được không?

- Tất nhiên là được rồi. Đệ cứ mở ra xem.

Ứng Hiệp mở túi gấm, từ trong túi gấm một luồng hào quang xanh rờn phát ra làm lóa mắt y. Luồng hào quang đó khiến Ứng Hiệp phải buột miệng nói:

- Bảo vật.

Y nhìn Tổng Bội Linh.

- Tỷ có báu vật sao lại dấu diếm đệ?
- Tỷ tỷ nào có giấu đệ, chỉ tại chưa đến lúc cho đệ biết thôi.

Ứng Hiệp tủm tủm cười, vừa gãi đầu vừa nói:

- Tỷ tỷ này, theo tỷ thì báu vật này đáng giá bao nhiêu.

Tống Bội Linh nghiêm giọng nói:

- Vô giá.

Ứng Hiệp tròn mắt nhìn nàng:

- Vô giá là sao? Nghĩa là bao nhiêu ngân lượng cũng có ư? Nếu thế thì chúng ta phát tài rồi. Đệ sẽ đi bán mảnh ngọc bội này, rồi tỷ đệ chúng ta sẽ đi tìm một nơi khác. Chúng ta sẽ mua đất, dựng nhà lập trang. Sau đó...

Bội Linh lắc đầu:

- Mảnh ngọc bội này vô giá nhưng không bán được.

Mặt Ứng Hiệp sa sầm xuống:

- Vô giá mà không bán được cũng như chẳng có giá trị gì hết, trong khi tỷ và đệ lại rất cần ngân lượng để rời địa phận của tên tri phủ heo hàm Cửu Nam Thiên.

Lời còn đọng trên môi Tôn Ứng Hiệp thì một giọng nói u buồn, lạnh lẽo cất lên sau lưng y.

- Hai người muốn đi đến một vùng yên tĩnh, bốn tọa sẽ cho hai người đi, nhưng phải để mảnh ngọc phủ "Địa tuyết" đó cho bốn tọa.

Chỉ nghe giọng nói âm u, lạnh lẽo đó thôi mà hồn vía Ứng Hiệp đã tản mát, trong khi sắc diện của Tống Bội Linh lại tái nhợt.

Nàng hốt hoảng nói:

- Thành chủ? Tôn đệ qua đây.